

Arrest

nr. 133 833 van 26 november 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidjaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juni 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 23 juli 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 23 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 24 april 2012 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) ten aanzien van de verzoekende partij. Tegen deze beslissing diende de verzoekende

partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 97 952 van 27 februari 2013 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 april 2012.

Op 28 april 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 6 juni 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 13 juni 2012 verklaarde de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Bij arrest nr. 88 551 van 28 september 2012 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2012.

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 6 juni 2012 werd op 7 januari 2013 onontvankelijk verklaard door de verwerende partij bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Ten aanzien van de verzoekende partij werd op 5 februari 2013 door de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen.

Op 22 februari 2013 diende de verzoekende partij andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 22 februari 2013, werd op 11 oktober 2013 onontvankelijk verklaard door de verwerende partij bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 11 oktober 2013 nam de verwerende partij de beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13^{sexies}). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 20 december 2013 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 27 februari 2014 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 20 december 2013 zonder voorwerp bevonden door de verwerende partij.

Op 27 februari 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 2 juni 2014 nam de verwerende partij nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten, ditmaal met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is thans de bestreden beslissing.

Op 19 september 2014 is de verzoekende partij vrijwillig teruggekeerd naar haar land van herkomst.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat haar cliënt niet meer op het grondgebied verblijft waardoor de zaak zonder voorwerp is geworden.

Bij gebrek aan actuele informatie in het administratief dossier heeft de Raad zelf navraag gedaan bij de verwerende partij teneinde op de hoogte te zijn van de laatste informatie betreffende de verzoekende partij.

Te dien einde heeft de verwerende partij een bijkomend stuk overgemaakt waarin wordt gesteld: *“Uit informatie van IOM blijkt dat de betrokkenen vrijwillig vertrokken zijn op datum van 19/09/2014 met als bestemming Baku. Betrokkenen verblijven vervolgens niet meer op het Belgisch grondgebied.”*

Aldus dient samen met de advocaat van de verzoekende partij te worden vastgesteld dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uitvoering heeft gekregen en aldus uit het rechtsverkeer is verdwenen, waardoor huidig beroep zonder voorwerp is geworden.

Het beroep is om deze redenen niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU